

Magusa pudru muinasjutt

Oli kord tüdruk, kes elas koos oma emaga ühes väikeses metsaäärses majas. Nad oluaks väga õnnelikud, kui ainult poleks olnud nii vaesed, et vahel polnud neil isegi süüa. Väike tüdruk aga leidis lahenduse. Ta võttis korvi ja läks metsa marju korjama. Ta korjas ja korjas ning korv saigi marju täis. Siis jooksis ta korviga koju ning asetas selle lauale. Ema sõi ja tütar sõi ja varsti olid neil kõhud täis ja tuju hea.

Ühel päeval polnud neil jälle midagi süüa ja tüdrukuke võttis taas korvi ning läks metsa marjule. Kuid kuidas ta ka otsis, ei leidnud ta ühtki marja. Tüdruk oli väga väsinud ja näljane, ta istus maha, et puu najal puhata, ja hakkas nutma.

Kui ta seal juba mõnda aega oli istunud, kuulis ta äkitselt häält, mis ütles: "Ma arvan, et ma tean, miks sa nutad ja ma saan sind aidata. Olen sind iga kord, kui sa metsas käid, siin näinud." See oli üks vanamemm, kes temaga rääkis.

Tüdruk jättis nutmise ja ütles: "Kuidas saad sina mind aidata?"

"Jah, vaata," ütles vanamemm, "mul on üks võlupott ja selle annan ma sulle, kui sa võlusõnad suudad meelde jätta. Võlupott keedab imelist magusat putru, kui sa ütled: "Potike, keeda, potike, keeda!". Kui pott on ääreni täis, ütles sa: "Lõpeta keetmine, potike!" Nüüdsest peale ei pea sina ega su ema enam kunagi puudust kannatama."

"Suur tänu," ütles väike tüdruk ja kummardas. "Ma ei unusta võlusõnu mitte kunagi." Vanamemm kadus muiates metsa ja väike tüdruk jooksis oma võlupotiga kodu poole.

"Ema, ema, meil on võlupott ja nüüdsest peale ei pea me enam kunagi puudust kannatama," hõiskas väike tüdruk. "Ma ei usu seda enne, kui oma silmaga näen," kostis ema. "Oota, küll sa näed," vastas tüdruk. "Keeda, potike, keeda!", ütles tüdrukuke.

Kohe hakkas pott imelist magusat putru keetma. Kui pott oli ääreni täis,

lausus tüdruk: "Lõpeta keetmine, potike!", ja kohe lõpetas pott keetmise. Oi, kuidas kõik magusa pudru järele lõhnas!

Ema sõi, tüdrukuke sõi. Kui puder oli otsas, oli neil kõht täis ja meel hea. "Nüüd ei pea me kunagi enam puudust kannatama," ütles ema.

Ühel päeval läks tüdruk oma sõbra juurde mängima, kes elas metsa taga küla viimases majas. "Hüvasti, ema," hõiskas tüdruk, kui ta lauldes välja läks.

Kui tüdrukuke oli ära läinud, tundis ema, et tal on kõht tühi ja veidi magusat putru ei teeks ju paha. "Keeda, potike, keeda!", sõnas ema. Kohe hakkas pott magusat putru keetma. Kui pott oli ääreni täis, olid emal võlusõnad meelest läinud. "Aitab, aitab, lõpeta nüüd," lausus ta. Puder aga jätkas keemist lauale, põrandale, metsa. Jah, puder kees nii, et jõudis ringiga kogu külani, kõigisse majadesse, kuni kohani, kus seisis väike tüdruk. "Lõpeta keetmine, potike!", ütles tüdruk ning pott lõpetas kohe keetmise.

Nüüd oli pudru söömisega tegemist, kõik inimesed, kes nendes majades elasid, tulid väikesele tüdrukule appi. Läks kaua aega, enne kui kogu puder oli ära söödud. Kolm nädalat ehk. Aga mis sina arvad, kas ema õppis võlusõnad ära?

Üldiselt maalivad muinasjutud, nagu ka see lugu, inimese sisemist hingemaastikku. Kõigepealt on mets marju ehk püha toitu täis, siis aga saab toit otsa. Oleme kõik hingelt vaesed. Saame keskeani endaga hakkama, nagu muinasjutus emagi, kuid siis saab meie elujõud otsa, kui me ei ole saanud oma lapsepõlves vabalt mängida või muinasjutte kuulata. Siis võime jääda haigeks, tunda end üksikuna või sattuda masendusse. Vajame enda sisemise lapse abi selleks, et tunda end taas terve ja rõõmsana.

Muinaslugu räägib meile sellest, kuidas lapse kaudu on meil võimalus luua kontakt oma sisemise pildikeelega ning alateadliku tarkusega, mida antud

juhul kujutab vanamemm. Vanamemme ja lapse abiga on emal ja naisel võimalus terveneda ning õppida mõistma ja mäletama muinasjutu võlusõnu. Mida esindavad siinkohal võlusõnad?

Ise usun, et võlusõnade eesmärk on panna meid mõistma, et yin ja yang ehk naiselik ja mehelik poolus peavad olema tasakaalus.

Feminiinse poole läbi hakkame mõistma muinasjutu suurt tähendust.

Võlupott sümboliseerib meie sees paiknevat loovuseallikat,

mis ei kuiva mitte kunagi ära. Selleks et elult õppida, loome oma elu kas positiivses või negatiivses suunas. Muinaslugu räägib meile sellest, mis juhtub siis, kui loome oma elu pikema perioodi jooksul ühest ehk mehelikust poolest lähtudes- kõik saab pudruga kokku. Kõik lõpeb hästi, kui otsime tasakaalu ja loome ka vastassuunas ehk lähtudes naiselikust poolest. Kui suudame hoida tasakaalu, oleme õigel teel.

See muinasjutt aitab meil mõista ka inimese feminiinset külge, siinkohal lapses, kelles kajastub samaaegselt nii noor naine, naine emana ning vanem ja targem naisterahvas. Teda tavatsetakse kutsuda kolmikjumalannaks. See jõud on nii loov kui hävitav, nii pimedus kui valgus ning esindab erinevaid elutsükleid.

Laxen, U. (2005). *Laul, mis leidis sõnad. Mängu kaudu sisemise vabaduseni*. AS Kirjastus

Ilo, lk 53-56.